

DAROT PAR MĀCEKĻIEM TAUTAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 56:6-8, Mat. 11:20-24, Jāņa 12:20-32, Rom. 15:12, Ap.d. 1:7, 8.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo Mans nams būs lūgšanas nams visām tautām.” (Jes. 56:7)

Kristus vēsts jau no paša sākuma bija paredzēta ikvienam. Jau agri evaņģēlijs izgāja pa visu pasauli, jo tas ir universāli noderīgs. Bez šaubām, šī doma izaicināja mācekļu domāšanu. Šo izaicinājumu ilustrē, piemēram, viņu sākotnējā reakcija uz Kristus sarunu ar samarieti. Viņi domāja, ka Jēzus kā Mesija ir tikai jūdu pravietojumu un cerību piepildījums. Viņi bija nepareizi sapratuši praviešus, īpaši Jesaju, kura vēsts ietvēra visus cilvēkus. Jēzus, visu tautu ilgas, nevarēja būt ierobežots tikai vienai Jaužu grupai. Glābšana varēja būt no jūdiem, bet tā bija domāta visiem. Kristus sekotājiem ir jāiet tālāk par nacionālajām robežām, starptautiskajiem konfliktiem, valodu atšķirībām un citām grūtībām, jo Viņš parādīja priekšzīmi, ka evaņģēlijs sludināms dažādām kultūrām.

Mēs kā septītās dienas adventisti šo aicinājumu īpaši redzam Atkl. 14:6: „Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām.”

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. martā!

Praviešu pasludināta

Senie pravieši paredzēja pagānu tautu pievēršanos uz Rakstiem pamatotai ticībai. Pagānu dievību pielūgsmi un destruktīvo dzīvesveidu no savas vietas izkustinās pilnīga pakļaušanās Jehovam un ticība Viņam. Israēla ienaidnieki straumēm plūdis uz Jeruzālemi, lūgdami atļauju ieiet, izslāpuši pēc garīgām zināšanām. Israēla uzdevums bija nodot Dieva universālo ielūgumu apkārtesošajām tautām.

Diemžēl Israēla misijas degsme bija novirzījusies no pareizā ceļa laicīgu rūpju dēļ. Lielā vīzija tika aprakta zem pašapmierinātības. Kristus atnākšana vismaz dažos šo vīziju atdzīvināja.

Izlasi Jes. 56:6-8; Mih. 4:1, 2; Jonas 3:7-10; 4:1! Ko šie panti māca par universālu misiju un par to, cik ierobežoti bija daži Israēlā, lai to saprastu?

Israēlam bija jābūt par gaismu tautām. Dzenoties pēc brīnišķīgajām priekšrocībām, kas bija israēliešiem, pagānu tautas jautāja par israēliešu monoteisko ticību, un tādējādi daudzi no viņiem tika pievērsti patiesajam Dievam.

Diemžēl viss notika citādi. Israēls kļuva tik ļoti vērsts uz iekšu, ka pazaudēja no redzesloka savu plašāko mērķi un bieži arī Dievu, kas viņiem bija devis tik daudz.

Mūsdienu kristieši sastopas ar līdzīgu izaicinājumu. Vai viņi uzpurēsies, lai dotu ieguldījumu evaņģēlija izplatīšanā, vai arī viņi kļūs iekšēji vērsti, aizmirstot savu plašāko uzdevumu? Šajās lomatās iekrist ir vieglāk nekā mēs domājam.

„Kunga vārdā pacelsim savas balsis slavā un pateicībā par ārzemju misijas darba rezultātiem. Un vēl joprojām mūsu Ģenerālis, kas nekad nekļūdās, saka mums: „Ejiet uz priekšu. Ieejiet jaunās teritorijās. Paaugstiniet standartu ikvienā zemē. Celies un topi apgaismota, jo tava gaisma nāk un Kunga godība uzlec pār tevi.” Mūsu lozungam vajadzētu būt: Uz priekšu, tik uz priekšu. Dieva eņģeļi ies mums pa priekšu, lai sagatavotu ceļu. Mūsu rūpes par attālākiem reģioniem nevar tikt noliktas malā, kamēr visa zeme nebūs apgaismota ar Kunga godību.” (E. Vaita „Liecības draudzei”, 6. sēj. 28., 29. lpp.)

Bēdas jums!

Izlasi Mat. 11:20-24, Lūk. 4:25-30, 17:11-19 un Jāņa 10:16! Kādu svarīgu vēsti mēs varam paņemt no šiem pantiem? Kā mēs varam to, kas šeit ir rakstīts, attiecināt uz sevi, uz mūsu laiku un mūsu kontekstu? Kāds princips šeit ir atklāts, kas mums ir jāņem vērā?

Kristus gribēja pamodināt Savus ļaudis, kam bija tik lielas priekšrocības, lai viņi kā tauta sāktu pildīt savu patieso aicinājumu un nolūku. Viņš gribēja, lai tie redz, ka glābšana, pat izredzētajai tautai, nav nekas tāds, kuru vari saņemt jau piedzimstot. Tā netiek nodota ar gēniem vai pirmdzimtības tiesībām. Ir jāizdara apzināta izvēle, lai to pieņemtu, – izvēle, ko varēja izdarīt un ko arī izdarīja tie, kas nebija no Israēla.

Treneri reizēm stimulē savus atlētus, salīdzinot viņus ar konkurējošām skolām vai organizācijām: „Ja jūs trenēsieties tikpat uzcītīgi, enerģiski un intensīvi kā viņi, tad jums būs panākumi.” Skaidri redzams, ka trenera motivācija ir iedvesmot, radīt vēlmi, nevis to samazināt.

Tieši tāpat Jēzus gribēja, lai Viņa ļaudis piedzīvotu tādu pašu glābšanas pilnību, kādu jau piedzīvoja daži, kas nebija jūdu izcelsmes. Viņa vārdi izraisīja dažos cilvēkos sašutumu, jo Viņš sludināja kaut ko tādu, ko viņi negribēja dzirdēt, lai arī cik labi zināmām un saprastām vajadzēja būt šīm patiesībām.

Dažiem cilvēkiem patiešām var būt lielākas garīgās priekšrocības nekā citiem, bet tiem, kam ir šīs priekšrocības, ir jāsaprot, ka, lai arī kas viņiem ir dots, tā ir dāvana no Dieva, kas ir jāizmanto Viņa godam, nevis cilvēku pašu pagodināšanai.

Kā ir ar mums? Kā ir ar visām priekšrocībām, ko mums kā tautai ir devis Dievs? Kāpēc ir svarīgi vispirms atzīt šīs priekšrocības un tad pazemīgi saprast atbildības, kas nāk līdz ar tām?

„Mēs gribam redzēt Jēzu”

Izlasi Jāņa 12:20-32! Kā šajos pantos ir atklāts evaņģēlija vēsts universālums?

Pa visu Jeruzālemi klīda runas. Tikko bija notikusi Kristus uzvarošā iejāšana. Oziannas saucienus ātri nomainīja jautājumi. Kas notiks tālāk? Vai Jēzus kļūs par kronētu ķēniņu?

Pūlī, kas bija sapulcējies uz Pashā svētkiem, bija grieķu izcelsmes pielūdzēji. Ievēro, ko viņi saka Filipam: „Kungs, mēs gribam Jēzu redzēt!” Citiem vārdiem, viņi gribēja redzēt Jēzu. Viņi gribēja būt ar Viņu. Viņi gribēja mācīties no Viņa. Kāda liecība Kristus universālajam raksturam un Viņa vēstij! Cik skumji arī, ka tie, kam vajadzēja teikt to pašu, gribēja atbrīvoties no Viņa.

Iespējams, grieķi tuvojās Filipam tāpēc, ka viņam bija grieķu vārds. Nākdams no Betsaidas, komerciāla zvejniecības centra – tātad vietas, kur saplūst dažādas kultūras, – viņš, iespējams, runāja arī grieķu valodā. Pantā izteikta doma, ka Jēzus nebija klāt. Varbūt Viņš pielūdza netālu tādā vietā, kas bija rezervēta jūdiem.

Tomēr vēlāk, pievienojies Saviem mācekļiem un grieķu taujātājiem ārējā pagalmā, Jēzus izpildīja šo vīru vēlēšanos. Ievēro, ko Viņš tiem teica: „Ja kāds...” Tas nozīmē: ja kāds cilvēks – sieviete, jūds vai grieķis – grib viņam sekot, viņi to var darīt, bet tam būs sava cena.

*Kāda bija šī cena? Kā mēs saprotam tās nozīmi? Sk. Jāņa 12:25.*_____

Šiem svešautiešiem vēl klātesot, debesis pārķona balsī atskanēja apstiprinoša tiesas un uzvaras vēsts. Jēzus teica, ka šī balss atskanēja nevis Viņa, bet jūdu un grieķu dēļ, lai viņu ticība tiktu stiprināta. Kristus vārdi nekavējoties apstiprināja, ka Viņa nāve ir domāta visai pasaulei.

TREŠDIENA, 5. MARTS

Barjeru nojaukšana

Izlasi Jāņa 7:35, 8:48 un Lūk. 10:27-37! Kā šie panti parāda, kāpēc reģionālajām, etniskajām un citām barjerām nevajadzētu atrast vietu starp kristiešiem, darot par mācekļiem visas tautas? _____

Dažu vadītāju nicinājumam pret Jēzu nebija robežu. Un atkal šausmīgā ironija: tie, kam vajadzēja būt pirmajiem, kas pieņēma Viņu un Viņa vēsti, bija tie, kas pret viņu visniknāk cīnījās. Israēla priesteri nievāja Dieva Dēlu, turpretī tie, kas nebija no viņu tautas, pieņēma Viņu kā Mesiju. Kāda spēcīga un skaidra mācība šeit ir tiem, kas sevi uzskata (un varbūt pamatoti) par garīgi izredzētiem!

Nosodot Kristu, viņi ne tikai nosauca Viņu par tādu, kurā ir velns, bet viņi padarīja visu vēl sliktāku, nosaucot Viņu arī par samarieti. Viņi pat izsmēja Viņa liecību grieķu vidū, skaidri parādot savu nicinājumu pret tiem, kas nav no viņu tautas un ticības. Israēla vadītājiem likās neiedomājami, ka Jēzus varētu mācīt grieķus. Jēzus stājās tam pretī, atklājot raksturu, kas neņem vērā etnisko izcelsmi.

Cik interesanti ir arī tas, ka Viņš izmantoja patiesu stāstu par samarieti, lai sniegtu spēcīgu garīgu mācību par to, ko nozīmē patiesi piepildīt Dieva likumu. Reliģiskie vadītāji, ko, bez šaubām, atturēja izkropļotā izpratne par levītu likumiem un apgānīšanu, drīzāk bija pagājuši garām ievainotam cilvēkam. Nicināts sveštautietis, samarietis, apzināti bija ignorējis etniskos aizspriedumus, glābdams svešinieka dzīvību. Kāds dzēlīgs rājiens visiem tiem, kas nicināja un nievāja tos, kas bija grūtībās, tikai tāpēc, ka šis cilvēks nāca no citas etniskās, sociālās vai kultūras vides.

Padomā, kad tu pēdējo reizi palīdzēji kādam, kas bija grūtībās! Kādi bija tavi attaisnojumi, kāpēc tu nepalīdzēji? Atskatoties atpakaļ, ko tev vajadzēja darīt citādi? _____

Liels uzdevums

Izlasi Rom. 15:12, Ap. d. 1:7, 8, Jāņa 11:52, 53, Mat. 28:19, 20! Kāda ir šeit svarīgā vēsts, un kā šī vēsts saskan ar triju eņģeļu vēsti no Atkl. 14. nod.?

Dieva noslēdzošais darbs nebūs pabeigts, kamēr mūžīgais evaņģēlijs, kas izteikts Atklāsmes grāmatas triju eņģeļu vēstīs, nebūs šķērsojis visas rasu, etniskās, nacionālās un ģeogrāfiskās robežas. Neizpaužot precīzu laiku, Raksti skaidri apliecina, ka šis evaņģēlijs skanēs visā pasaulē. Dieva uzvara un tās pasludināšana ir nodrošināta.

Ir pravietots, ka tautas pieņems šo vēsti. Tam ir jānotiek, bet kas upurēs sevi kā Dieva žēlastības kanāli? Kas pievienosies Kristum, pārvarot rasu, etniskās un valodas barjeras, kas traucē evaņģēlija vēsts izplatīšanā? Kas iztukšos savus kabatas portfeļus un naudas makus? Kas upurēs laicīgas ērtības un ģimenes saites, lai attīstītu Dieva darbu? Šie ir jautājumi, kas mums katram sev jāuzdod. Ko mēs darām, lai aizsniegtu citus, lai arī kas viņi būtu un lai kur viņi atrastos? Cik žēl, ka daži ticīgie ļauj rasistiskiem stereotipiem, ar kultūru saistītiem aizspriedumiem un sātana radītām sociālām barjerām atturēt sevi no dedzīgas evaņģēlija pasludināšanas, kamēr viņu ticības biedri ir izkaisīti pa visu pasauli, labprātīgi upurēt savu dzīvi, lai evaņģēlijs varētu tikt pasludināts.

„Mūsu veiksmē misijas darbā ir proporcionāla mūsu pašizliedzīgajām, sevi upurējošajām pūlēm. Tikai Dievs var novērtēt paveikto darbu, evaņģēlija vēstij izskanot skaidrā un tiešā veidā. Ir apgūti jauni lauki, un ir darīts dedzīgs darbs. Patiesības sēkla ir sēta, gaisma ir uzplaisnījusi daudzos prātos, paplašinot uzskatus par Dievu un ļaujot pareizāk saprast, kāds raksturs ir jāizveido. Tūkstošiem ir sniegtas zināšanas par patiesību, kāda tā ir Jēzū. Viņi ir pildīti ar ticību, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli.” (E. Vaita „Liecības draudzei” 6. sēj. 28. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā „Apustuļu darbi” nodaļas „Lielais uzdevums” 25.-34. lpp., „Vasarsvētki” 35.-46. lpp., grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļu „Ārējā pagalmā” 621.-626. lpp. un „Žēlsirdīgais samarietis” 497.-505. lpp.

„Šajā vietā, kur gulēja cietējs, ceļojot nonāca kāds samarietis, un, to ieraudzījis, viņš iežēlojās. Viņš nejautāja, vai svešinieks ir jūds vai pagāns. [...] Tā uz jautājumu: „Kurš ir mans tuvākais?” tika atbildēts uz visiem laikiem. Kristus parādīja, ka mūsu tuvākais nenozīmē tikai kādu no draudzes vai ticības, pie kuras mēs piederam. Šeit nav nozīmes rasei, ādas krāsai vai sabiedriskajai šķirai. Mūsu tuvākais ir katrs cilvēks, kam vajadzīga mūsu palīdzība. Mūsu tuvākais ir ikkatra ienaidnieka ievainota un sasista dvēsele. Mūsu tuvākais ir ikviens, kas pieder Dievam.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 503. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko mūsu finansiālais atbalsts draudzes vispasaules misijai liecina par mūsu patieso nodošanos evaņģēlija nešanai? Kāpēc mums ir jāiesaistās ne tikai finansiāli? Kā līdzekļi, kas šobrīd tiek iztērēti draudzes uzturēšanai, varētu tikt novirzīti starpkultūru evaņģelizācijai?

2. „Mums nevajadzētu domāt, ka evaņģēlija darbs ir galvenokārt atkarīgs no mācītāja. Ikvienam cilvēkam Dievs ir devis darbu, ko darīt, kas ir saistīts ar Viņa valstību. Ikvienam, kas apliecina Kristus vārdu, ir jābūt nopietnam, nesavtīgam darbiniekam, kas gatavs aizstāvēt taisnības principus. Ikvienai dvēselei vajadzētu uzņemties aktīvu līdzdalību Dieva darba uz priekšu virzīšanā. Lai arī kāds būtu mūsu aicinājums, kā kristiešiem mums ir darāms darbs, lai darītu Kristu zināmu pasaulei. Mums ir jābūt misionāriem, kam galvenais mērķis ir dvēseļu mantošana Kristum.” (E. Vaita „Liecības draudzei” 6. sēj., 427. lpp.) Grupā pārrunājiet, ko nozīmē šeit rakstītais un ko jūs varētu darīt vairāk, lai palīdzētu noslēgt darbu, ko mēs esam aicināti darīt?

3. Pakavējies vairāk pie tā, ko Jēzus teica Jāņa 12:25! Ko nozīmē „ienīst” savu dzīvību „šajā pasaulē”? Kā mums vajadzētu šo „naidu” paust?
